

Lucy az égben gyémántokkal

„Úgy, mint a szamuráj zombi...”
(Milovanov)

SMS: „Are you ready?! I want to die this day!”

[W.-vel szeretünk angolul SMS-ezni. Egyrészt gyakorlásképp, másrészt pedig, mert sokkal állatabbul hangzik. Szóval ezt kaptam, és valami olyasmit válaszolhattam rá, hogy: „Tonight we’re gonna smash our brains into little pieces motherfucker!” Afféle szellemi bemelegítés. Kell az ilyen. Pszichón megtanulhattuk, hogy egy igazán ütős bulihoz nem elég a töménytelen mennyiségű alkohol és különféle drogok határozatlan arányú keveréke, nem-nem, lelkiileg is fel kell rá készülni. Persze az órán az ilyen tudatmódosító szerekről egyelőre nem sok szó esett, viszont azt tudjuk, hogy milyen fontos hatással van az ember kedélyállapota a későbbi tetteire. Nekünk pedig pont az kell, hogy angolul az elkövetkezendő halálunkról dumáljunk, és kész. Azután majd nyelünk, nyomunk, tolunk, szívunk, lövünk, nyalunk, szippantunk, vagy rágcسالunk. Mert jó. És mert kis híján meghúztak biológiaiából. De azért azt már itt mindenki vágja, hogy kell a leggyorsabban fejre állni. Főleg az orvostanhallgatók. Hisz tőlük ered a vodkás-vattát-valagba módszer, amely zsebpénzbarátabb, mint a skót menü, és gyilkosabb, mint a Seduxen plusz sör. De ha ismersz egy-két arcot a kémia tanszékről, akkor simán juthatsz egy kis éterhez is, és akkor aztán jobban készen leszel, mint Raoul Duke.¹ Szóval így megy ez, és így indult a tegnap este is.]

Pár órával később kaptam még egy SMS-t: „Megérkeztem.” Csak így, félreérthetetlenül, határozottan és magyarul. És most kénytelen vagyok azt mondani, mint annak idején (kereszténykoromban) gyónás végén: „többre nem emlékszem”. Ennyi. Vége. Punktum. Ez pedig egyértelműen azt jelenti, hogy kurva nagy buli volt. Egy keddi naphoz képest meg főleg.

¹ Hunter S. Thompson: Félelem és reszketés Las Vegasban.

Másnap újabb SMS dél körül: „Basz*dmeg mit álmodtam! Vlmi társasjáték volt benne, vlmi bokortánc, egy szobor, egy játszótér, aztán fényfogydosás meg aztán vlmi furcsa egyvelege az ősznek és a télnek meg a páva meg a fotók meg az időviszsa-ugrálás meg a Sziszi a buszon és így tovább és így tovább... Rég álmodtam ilyen jót!”

Erre felébredek, tehát életben vagyok. Az is lehet, hogy meghaltam és újjászülettem.

Hirtelen semmit nem értek, pedig tudom, hogy kellene.

– teszek be egy kis zenét² –

Harmadik olvasásra beugrik, ahogy a buszon hazafelé alvó részegeket ébresztgettünk, hogy megkérdezzük tőlük, hol szállnak le, hogy időben szólhassunk a sofőrnek.

Illetve, valakivel azt ecseteltük, hogy mi lenne, ha egyszer csak úgy ácsorognánk a parkban, és megnyílna előttünk egy tér-idő kapu, kísétálna belőle egy ezüstruhás férfi a jövőből, megkérdezné, milyen évet írunk, majd a válasz hallatán feltörne belőle egy visszafojtott nevetés, vállon veregetné valamelyikünket, sok sikert kívánna, és visszahúzna a picsába. Azt hiszem, jót röhögnek rajta.

[A vajás kenyér mindig a vajás oldalára, a macska pedig mindig a talpára esik. Vajon mi lenne, ha a macska hátát bekennénk vajjal?]

*[[...lassan egy éve nem volt már élet-flessem,
mert nincs olyan este, még véletlen sem,
hogy tökéletesen szét ne essek...]]*

Észreveszem, hogy éjszaka még kaptam pár üzenetet, el is olvastam őket, a reggelt viszont már nem érték meg a fejemben (ellentétben egy útve fűróra kísértetiesen emlékeztető fejfájással):

Egyik: „Elővigyázatosak leszünk, a bal oldali kövön iguana! És: Egy... Két... Ha! Ezüst sajtból csenni zsír! Don't drink vodka, drink more beer! Astrosaurus lekvár, a pecsenyéden megvár! Trallala... Jó bulizást meg üdvöt ottan, nehogy dolgozzon a pommes frites!”

Megnyugvással tölt el, hogy Milkshake barátom is hasonló amplitúdójú agyhullámokkal rendelkezett tegnap mint én, és külön csodálkozom, hogy még a helyesírásra is figyelmet tudott fordítani.

Róla egyébiránt annyit érdemes tudni, hogy egy kisegér van a fenekére tetoválva. Ez a kis rágcsáló viszont a nap jelentős hányadában el van rejtőzve. Ezt úgy értem, hogy kis barátunk pont olyan helyet foglal el gazdája tomporán, hogy az csak lehajolt pozícióban látható. Ugyanis amint Mister

4 ² Akkezdet Phiai (két szögletes zárójel közé szorítva)

Milkshake felegyenesedik, az egér azon nyomban beszalad a lyukba. Azt hiszem, ez a pár sor többet elárul a személyiségéről, mint egy kimerítő pszichoanalízis által kimutatott másfél oldalas jellemrajz.

*[[...a valósággal az a gáz, hogy nincsen hozzá háttérzene
ja, kérdés, hogy átérezed-e...]]*

A másik egy ismeretlen számról van: „Ez az íz az igazi sztrít sztriptíz, tíz tripp se kell, s repül a keresztvíz.”

Tegnap még mintha tudtam volna, kitől származik, mert találok egy küldött üzenetet, ami ugyannerre a számrá lett postázva.

Ez így hangzik: „Nem akarok mindig halucinálni, mert így isz mindig úgy cinálok mint egy hal!”

[El kell ismernem, hogy néha elég bosszantó és idegesítő nem emlékezni dolgokra. Tettekre, amelyeket én tettem, szavakra, amelyeket én mondtam, dupla vodkákra, amelyeket én ittam, vadidegenekre, akiket én öleltem, liftekre, amelyekbe én hánytam, viccekre, amelyeket én meséltem, viccekre, amelyeket én hallottam, bölcsességekre, amelyekbe úgy kezdtem bele, hogy holnapra úgyis mindenki elfelejti. De mindezt egy idő után meg lehet szokni. Lassacskán kiismeri magát az ember. Abban biztos vagyok, hogy nem mentettem ki csecsemőket égő épületekből, hiszen nem volt kormos a ruhám, és több mint valószínű, hogy nem jöttem rá a rák ellenszerére sem, mert arra biztos rohadt nehéz rájönni. Viszont múltbéli részem enemből kinézem, hogy meghívjon egy régi ismerőst egy török-körbe, vagy lenyalja pár bepiált lány melléről a sót, mielőtt beleiszik a tequilába. Mondhatni összebarátkoztam már magammal annyira, hogy tudjam, hogyan szoktam viselkedni ilyen állapotban, de néha olyan dolgokat nyomnak a kezembe, amitől aztán megint valami közterületen ébredek úgy, hogy alkoholos filccel válogatott káromkodások vannak a karomra firkálva, esetleg le van borotválva a szemöldököm. Egyetemista poénok.]

*[[...jókor észleled, hogy az újszülötted úgy züllött el,
hogy tíz héten keresztül a dísztéren diszkréten dzsóra készítettem,
nem attól lett készen, régóta kész tetem...]]*

– fekszem –

[Ha valaki feltenné a kérdést, amelyet anyám tett fel tavalyelőtt szilveszter hajnalán, miközben a hányást takarította az ingemről, én pedig a vécé és a kád között feküdtem félájultan, akkor újra azt válaszolnám, hogy persze, hogy megérte. Nagyjából ez volt a célom, és elértem. Megvalósítottam önmagam. Megcsináltam, amit elterveztem. Ezek után mi ez, ha nem sikerélmény? Kellenek azok a friss agysejtek, azokra lettem rászokva és nem egyébre.]

– főzök egy kávét, cukor nélkül –

*[[...hiszen soha meg nem tudják
mi az okosság
mert a pesti lakosság
nagy része tép
ha tudnád, hányan, befosnál:
ott van a technosnál, a szekusnál, a hekusnál...]]*

Félórára rá újabb SMS: „Nem tudom, mikor lesz, hogy meglátlak, és nem suhan át egyszerre száz emlékkép az agyamon!”

[Valószínűleg egész éjjel alig aludt, csak forgolódott és gyűrte a pokrócot, hánytavetette a dolgokat, és úgy három óra felé felhívta barátnőjét, hogy tanácsot kérjen tőle. A barátnő alighanem visszaküldte aludni, és mondta, hogy majd másnap beszéljék meg a dolgot. Reggel bizonyára korán kelt, mert már hozzászokott. Bosszankodva vette tudomásul, hogy a tegnapi izgalmak után elfelejtette lemosni a sminkjét. De a kalóriaszegény reggeli és a Sugar, sugar³ jobb kedvre derítette. Feltakarította az egész házat, mert úgy tud csak igazán gondolkodni. Megetette a macskáját. Ezek után újabb másfél órnyi telefonbeszélgetéssel terhelte a számláját, legyűrte minden önbecsülését, majd elhatározta, hogy ír nekem.

Én mindezek dacára arra sem emlékszem, hogy találkoztunk volna.]

[[...Haver, kicsapongok, amióta kicsi koromba' a tudómba került egy kicsi korom...]]

Sikerül meggyőzni magam, hogy most már ideje lenne elmennem a fürdőszobába lezuhanyozni. A ruháimat is be kell dobni a szennyesbe. A tükörbe nézve közönyösen konstátálom, hogy pont olyan szörnyen nézek ki, mint ahogyan érzem magam. A nadrágzszeb ürítésénél rábukkanok pár érdekes dologra, amely talán még fontos információval szolgálhat a tegnapot illetően. Találok egy üres, szétrongyolódott rágóspapírt, két belépőjegyet valahová (nem lehet őket felismerni, mert apró négyzetecskék vannak kivagdosva belőlük), egy fölbontatlan óvszert, egy Snickers papírt, egy buszjegyet, egy kevés aprót, egy vadonatúj öngyújtót, amelyen egy pucér lány riszálja magát, ha mozgatom, és egy furcsa, sárga műanyag darabkát, amely leginkább talán egy darab műsajtra vagy egy futurisztikus késnyélre emlékeztet.

Nem lettünk okosabbak.

– zuhanyozom –

[Egyszer egy gólyabulin a szokásos agymenésem zúdítottam valakire (akit azóta se ismertem fel sehol), aki azt mondta, hogy most vagy nagyon hülye vagyok, vagy nagyon nagy király. Milkshake persze erre rögtön oda-

szólt, hogy „nagyon nagy király!” (amit azóta se köszöntem meg neki), nekem pedig egy ilyen közhelyre egy ugyanakkorával kellett visszavágnom, így meséltem neki kicsit a vékony vonalról, ami az örültséget és a zsenialitást választja el egymástól. Aztán hozzátettem, hogy nekem teljesen mindegy, ki minek hisz, én nyugodt szívvel beérem bármelyik jelzővel, amíg én jól érzem magam az adott állapotban. De az is lehet, hogy ezeket a gondolatokat akkor nem mondtam ki, mert túl részeg voltam, és valószínűleg csak órákkal később jöttem rá, hogy ezt kellett volna válaszolnom.

Az ember általában lekésik az ilyen frappáns visszaszólásokról.]

– öltözöm –

[Valójában miért kell újra és újra kimosni a törülközőket? Hisz elvileg *tiszták* vagyunk, amikor használjuk őket. Legalábbis nem vagyunk piszkosak.]

– megnézem az elektronikus postaládát –

„Olvasatlan üzeneteinek száma: 3”

Első e-mail:

<http://www.youtube.com/watch?v=sN3UnhrEU6Y>

Feladó: gonoszmano

Tárgy: élvezd

Második e-mail:

A múlt kedd ihlette ezt a pár sort, gondoltam, megmutatom. A címe lehetne mondjuk Szobatársak, de ez még nem végleges...

Ezerszer kérdezték már tőlem ezek-azok, mért

nem járom velük néha a kocsmákat, vagy mért nem jó nekem, ha eregethetem a füstgombócokat a folyóparton.

Próbálnak meggyőzni, hogy ezektől még nem dől össze a világ, de erre én ezredszer is azt felelem, hogy

enélkül is lehet boldog valaki, felesleges a valóságot megváltoztatva ké-

nyelmesen álmodozni, mert így is képes az ember az igazi világot megismerni.

Boldoggá tesznek a mindennapok békés rutinjai.

Egyedül lenni, zenét hallgatni, a haverokkal cseverészni,

az interneten, közben zöld teát inni sokkal kielégítőbb, mint elmenni pár koncertre, és kitombolni magam,

esetleg hányni valamelyik kapualjban. Nem ez jelenti a boldogságot számomra.

Nem kell a tömeg, jól megvagyok egyedül.

Lehet, hogy másoknak ez nem tetszik, de

szerintem én döntöttem jól, és

ezekből a napokból szeretném felépíteni fiatalságom várát.

Ui.: Olvasd el még egyszer, de ezúttal csak a páratlan sorokat.

Feladó: mesterházi

Tárgy: Szobatársak

[Kicsit gyengének tartom a szókincse miatt, viszont az ötlet nem rossz.]

Harmadik e-mail:

Kedves Hallgató,

Felhívjuk figyelmét, hogy a hetedik szemeszteri tandíj befizetésének a határideje hamarosan lejár. Megkérjük, szíveskedjen ezen elmaradását a megadott időpontig rendezni. Amennyiben ez nem történik meg, hallgatói státusát passzívra állítjuk.

Feladó: sz.judit

Tárgy: Tanulmányidő-befizetés

– törölök –

[Még mindig vannak, akik elhiszik, hogy jó jeggyel jó munkahelyed lesz, aztán meg majd dől a lé. Én meg azt mondom, hogy átmenővel beírom a következő évet, és diplomaosztás után biztos állásom lesz egy olyan cégnél, aminek köze nem volt az egyetemhez.

Tavaly egy TTK-bulin rám nyitott egy magas, beesett képű gyerek, miközben sárkányt eregettem a vécében, beszállt, következő évkezdéskor közös szobát kértünk a koliban, jövőre pedig az apja ingatlanértékesítési cégénél fogok dolgozni.

A pszichodiplomából meg fél évig fogok origamizni, hogy tökéletesen megtanuljak csigát hajtogatni.]

[[...Ha elnézem az elmémet, a nyarak, mint a foghíjak,

Előbb előtttem kéne, legyenek az emlékek.

Ahhoz, hogy hátat fordítsak...]]

– kávét főzök –

[Azt hiszem, rájöttem, miért nem maradnak meg a fejemben a tegnapok. Az egészet a „vajon bezártam-e az ajtót?” elmélettel lehet megmagyarázni. Ugyanis ha nem tudjuk megmondani, hogy induláskor bezártuk-e az ajtót vagy sem, akkor az esetek kilencvenkilenc százalékában bezártuk, hiszen annyira rutinos már a mozdulat, hogy teljesen figyelmen kívül hagyjuk a pillanatot, amikor elfordítjuk a kulcsot. Ingatag kis életünk apró biztos pontja ez a kattánás, amit rendkívüli gyorsasággal törölünk, hogy mindig legyen hely az újnak, a nem mindennapinak. Ennélfogva nem a tudatmódosító szerek rováására kell írnom a nem-emlékezést, hanem a megszokáséra, az egyformaságéra. Lehet, változtatni kellene...]

SMS: „Are you ready? We are going to get drunk, smashed, felt broken, smiled, fucked, and drugged today! So are you ready?”